

Marcel Koprol

KAJ SE DOGAJA V SAUDSKI ARABIJI?

Pospešeno utrjevanje prestolonaslednikove oblasti

V Saudski Arabiji (SA), pred vojno v Iraku enem od pomembnejših regionalnih centrov vpliva in moči, se nepričakovani dogodki vrstijo s tako naglico, da jim je, tako na saudskem notranjem prizorišču, kot tudi v mednarodni skupnosti, težko slediti. Večina domačih komentarjev se ukvarja z vprašanji, ki zadevajo aretacije princev in visokih državnih uradnikov, ki so obtoženi korupcije velikih razsežnosti¹. Po njihovem prepričanju naj bi aretacije, ki so posegle globoko v saudsko vladarsko družino, potrjevale visoko stopnjo podpore novim reformnim razvojnim usmeritvam saudske družbe in njenega gospodarstva, ki jih s trdo roko uveljavljata prestolonaslednik in njegov vladarski oče, kralj Salman. Ker pa SA ni nepomembna srednjevzhodna država menimo, da celokupno dogajanje le ne gre presojati tako površno, ampak ga je treba, če želimo bolje razumeti pomen zaporedja preteklih dogodkov, postaviti v širši, domači in regionalni politični trenutek. Nanj namreč vplivajo številni in povsem različni domači ter regionalni geostrateški interesi, ki so se po odločnem in uspešnem ruskem vstopu v regijo in obrambi oblasti sirskega predsednika Assada v Siriji, močno premešali.

Sosledje večine zadnjih dogodkov v največji meri pritrjuje paradigmi, da se saudski prestolonaslednik, 32-letni princ Mohammad Bin Salman (MBS, kot ga imenujejo v domačem okolju), ki mu vladarski oče povsem in v vsem zaupa, odloča zelo hitro in dosledno sledi strateškemu vzorcu, ki si ga je zamislil in za katerega meni, da mu bo pri utrjevanju njegovega kasnejšega prevzema oblasti najbolj pomagal. Zato so utrjevanje lastnih pozicij, oblikovanje svojih centrov moči ter obljuba boljših časov za vse državljane države (ne samo

---

¹ Včasih je videti, kot da je do korupcije prišlo šele pred kratkim, prej pa je bilo s kopičenjem milijardnih zneskov v davčnih oazah vse v najlepšem redu. Po neuradnih podatkih naj bi bilo v njih skritih kakih 800 milijard USD, ki naj bi jih, če želijo spet priti na svobodo, pripri principi začeli vračati. Zanimiv je podatek, da je prestolonaslednik leta 2015 kupil od ruskega oligarha njegovo razkošno jahto za 580 milijonov USD (op. avtorja).

december 8, 2017

za redke skupine izbrancev) tisto, kar mu lahko pri uresničevanju njegovih namer najbolj koristi. V njegovem hitenju pri sprejemanju odločitev pa lahko zaznamo še nekaj; mladi princ MBS se zaveda tudi nenaklonjenosti časovne komponente, ki spremlja uveljavljanje njegove vizije bodoče SA, saj časa za utrjevanje svojih pozicij, zaradi relativno visoke starosti njegovega očeta, kralja Salmana, res ni na pretek. Rečeno drugače, okno ugodnih priložnosti² za utrjevanje MBS domače oblasti ne bo ostalo odprto v nedogled. Zato je naglica pri sprejemanju odločitev, ki jo uporablja mladi princ, lahko toliko bolj razumljiva.

Toda ambiciozni in oblastizeljni mladi prestolonaslednik, ki želi v popolnosti dokazati svojo sposobnost vladanja, nastopa na dveh različnih prizoriščih, domačem in regionalnem, ker si želi na obeh pridobiti prepoznavnost in dovolj trdno politično podporo za svoje visoke ambicije. Zaveda se, da bo samo tako tudi v mednarodni skupnosti sprejet kot kredibilen državniški partner. Ker pa je v njegovi politični podzavesti zasidran tudi faktor strahu vladajoče saudske družine pred morebitnim podobnim izbruhom domačega nezadovoljstva, kot so ga lahko ne dolgo tega opazovali v drugih arabskih državah v nemirnih časih tako imenovane Arabske pomladi, poskuša biti MBS tudi zato še posebej aktiven na regionalnem političnem področju Srednjega vzhoda. S povrnitvijo nekdanjega statusa pomembnega regionalnega centra moči bi, v to je prepričan, v domačem okolju tudi veliko lažje odgnal kakršne koli morebitne prevratniške misli.

Tako postaja nova politično strateška usmeritev sedanjega vodilnega družinskega političnega tandema v SA, ki jo sestavljajo že prepoznavna strategija domačega spopada z možnimi političnimi konkurenti, ki bi lahko motili kasnejši neoviran prenos oblasti na MBS ter usmerjenost v reformacijo družbenih in ekonomskih odnosov, ob nevarnem zunanje političnem gambitu, ki ga zaznamujejo vojaško vmešavanje v Jemnu, poskusi osamitve Katarja in vmešavanje v notranje zadeve Libanona, čedalje bolj prepoznavna in si, zaradi njene nepričakovane intenzivnosti ter vplivov na srednjevzhodni politični prostor, zasluži temeljitejšo pozornost.

---

² Če lahko tako poimenujemo čas, ki ga ima na voljo (op. avtorja).

Mednarodna komponenta dogajanja v Saudski Arabiji.

Če nam trenutne razmere znotraj države kažejo, da je bil MBS dovolj uspešen na domačem političnem prizorišču in je pod sloganom proti korupcijskega "čiščenja" domačega okolja bolj ali manj opravil s potencialnimi pretendenti za saudski prestol³ ter tudi prepričal večinski del domače javnosti v splošno koristnost svojega ravnanja, opazamo, da so njegovi dosežki v zunanji politiki, tudi če bi želeli biti mlademu princu še tako naklonjeni, sila skromni. Dejstvo je, da so vsi njegovi poskusi, da bi z nenadnimi zunanjepolitičnimi odločitvami in bliskovitimi intervencijami zunaj saudskih meja dosegel bolj otipljive rezultate, grdo spodleteli. Še huje, kot politični bumerang so se vrnili nazaj in povzročili prav tisto, kar je hotel MBS s svojimi dejanji preprečiti: razkrili so saudske pomanjkljivosti ter sprožili novo upadanje vpliva in ugleda njegove države v srednjevzhodni regiji.

Ne glede na zapisano je potrebno poteze in ravnanje MBS, ker so se zgodile, presojati kot realen, čeprav zelo neroden, poskus saudskega režima, s katerim želi svoj regionalni zunanje politični vpliv in diplomatski domet razpršiti ter ga spremeniti v nekakšen "razdrobljen saudski mednarodno politični vložek". Prepričani so, da bi tako najlažje začeli na noge postavljati času bolj primerno "nadzorovano razpršeno stalno prisotnost svoje države pri sprejemanju zanje pomembnih odločitev⁴" na mednarodnem političnem prizorišču. Kako uspešen pa je mladi princ pri uveljavljanju navedenih saudskih strateških zamisli, želimo v nadaljevanju našega diskurza, ob analiziranju nekaterih njegovih potez, presoditi ter obenem tudi oceniti, ali so v Riadu res uspeli stopiti na pot postopnega vračanja na svoje nekdanje mesto regionalnega centra moči.

Že bežen pogled na dogajanje v Jemnu in Katarju, kjer je hotel MBS na hitro doseči prepoznaven regionalni zunanje politični uspeh, s katerim bi se na mah zavihtel med pomembnejše akterje srednjevzhodnega⁵ geopolitičnega prizorišča, nam razkriva tudi njegov miselni zunanje politični vzorec. Toda pri njegovem uveljavljanju nastopi težava, ker

---

³ Ko bo, seveda, ta postal izpraznjen (op. avtorja).

⁴ Drugače povedano, znova bi postali regionalni center vpliva in moči (pp. avtorja).

⁵ Doma pa v najpomembnejšega domačega akterja, saj bi bil uspešen tudi v tujini (op. avtorja).

december 8, 2017

mednarodno prizorišče ni nadzorovano domače okolje, kjer lahko ukrepaš zelo hitro in na katerem imajo nasprotniki omejene možnosti zoperstavljanja. Mednarodno okolje urejajo drugačne zakonitosti, ki temeljijo na soodvisnosti ravnanj njegovih številnih udeležencev. Zato je njegova vojaška⁶ intervencija v Jemnu od začetka, ko naj bi z njo preprečili napredovanje Houthijev in povratek nekdanjega predsednika Salaha, pa do danes, velika in povsem zavožena polomija.

Razmere so take, da sedaj nihče več ne zna razložiti, čemu je bila intervencija namenjena, kajti doseženega ni bilo nič, le število pobitih nedolžnih civilistov narašča in humanitarne posledice te odločitve so katastrofalne. Dogajanje nam potrjuje, da je šlo za vojaški poseg⁷ brez političnega cilja in brez taktično vojaške priprave za vojaško intervencijo koalicije SA in ZAE, kar razkriva veliko neizkušenost MBS. Glede na dejstvo, da je pred nekaj tedni iz Jemna nad Riad priletel raketni izstrelek, pa lahko tudi ocenimo, da se bojevanje, ki ga je SA začela na ozemlju Jemna, tam ne more zadržati in se lahko postopoma preseli tudi nazaj na saudsko ozemlje.

Namera, da se zaradi povezanosti z Iranom, disciplinira Katar, se je izšla enako neuspešno, čeprav je MBS napovedoval njegovo hitro kapitulacijo. Prav nasprotno, konflikt je prerasel v politično pat pozicijo, ki je v celoti paralizirala delovanje GCC⁸ in zastrepila politično regionalno ozračje ter države porinila v neprijetno vzdušje politične polarizacije. Prvotna namera SA in ZAE, da prevzameta dominantno vlogo v GCC, se je tudi izjalovila. Pričakovanja v Riadu so bila velika, toda njenim poskusom blokade Katarja sta se, poleg ZAE, pridružila samo Bahrajn in Egipt, ostale države v regiji pa so se na vse možne načine tem poskusom izmikale: in tako zelena saudska velika koalicija se je razblinila. In kar je za SA in MBS še slabše, dogajanje je izpostavilo celotno paletu šibkosti in nesposobnosti glavnih saudskih političnih akterjev pri poskusih ponovnega uveljavljanja vloge regionalnega hegemonu, ki jo je SA izgubila po koncu vojne v Iraku.

---

⁶ Je najmlajši obrambni minister tudi v primerjavi z drugimi državami (op. avtorja).

⁷ Katerega sestavni del sta bili blokada in nepretrgano bombardiranje v Jemnu (op. avtorja).

⁸ Gulf Cooperation Council (op. avtorja).

december 8, 2017

Za srednjevzhodno regijo pa je bil veliko bolj nevaren poskus destabilizacije Libanona, ki ga je nakazoval zadnji v nizu poskusov uveljavljanja saudske vizije urejanja odnosov na srednjevzhodnem prizorišču, na katerem po saudskih strateških podlagah ni mesta za Iran, imenovan »operacija Hariri«. Toda nenavadni zapleti z libanonskim PV Haririjem, ki je v Riadu objavil odstop in ki se je po obisku Pariza znova vrnil v Bejrut, kjer je ponovno prevzel vodenje libanonske vlade, ker libanonski predsednik njegovega odstopa ni sprejel, so pokazali, da so želje in realnost v mednarodni politiki, če niso podprte z močno vojaško komponento, nekaj diametralno nasprotnega. MBS je namreč zmotno pričakoval, da se lahko, z nekaj hitrimi potezami, izsiljevanjem in grožnjami libanonskemu PV Haririju ter njegovi družini, poruši politično ravnotežje v njegovi državi in nato tretjo, v tem primeru Iran, z različnimi povezanimi političnimi potezami, začne brez lastnega vojaškega posredovanja izpodrivati iz tega pomembnega segmenta srednjevzhodne regionalne politike.

Kaj se skriva v zunanjepolitični doktrini princa MBS?

Res je, da so se naštetih poskusi posegov MBS v regionalno prizorišče končali neuspešno, vendar bi bili zunanjepolitično zelo naivni, če bi se zadovoljili samo s to ugotovitvijo. Do njih namreč ni prišlo spontano, ampak so posledica zunanjepolitične doktrine ambicioznega princa, ki temelji na postulatu usmerjenega drobljenja zunanjepolitičnega vložka SA v srednjevzhodni politični geometriji. Zato jih ne smemo podcenjevati in zanemarjati prikrita ozadja zelenega cilja, ki se skrivajo za javno dostopno vsebino njegove zunanjepolitične doktrine. Prav tako bi bilo preveč preprosto, če bi jo ekstrapolirali zgolj na oceno, da ga pri njegovem ravnanju usmerja samo versko ideološka komponenta, to je, sunitsko šiitsko merjenje moči, kjer sta na eni strani wahabitska SA, na drugi pa šiitski Iran. V resnici gre MBS za veliko pomembnejši strateški interes: vrnitev nekdanjega srednjevzhodnega varnostno političnega reda, v katerem so dominirale ZDA⁹ in v katerem se je zato regionalno ravnotežje nagibalo na stran Izraela in Saudske Arabije.

Na Srednjem vzhodu je do vojne v Iraku veljala Clintonova doktrina "obvladovanja dvojnega sovražnika"¹⁰, ki sta bila takrat Irak in Iran, njeni podporni regionalni centri pa so bili Egipt,

---

⁹ Ki so se v času predsednika Obame distancirale od regionalnih od regionalnih problemov in posredno dovolile rusko iransko prevlado v regiji (op. avtorja).

¹⁰ "Dual containment policy" (op. avtorja).

december 8, 2017

Saudska Arabija in Izrael. To geopolitično ureditev je z invazijo v Irak porušil Bush mlajši in na koncu se je pokazalo, da sta bila največja poraženca v tej vojni prav Izrael in SA. Kasneje so sledile tudi druge spremembe in razmere so zdaj take, da je zaradi številnih ameriških napačnih potez Iran, brez vojne in pod dolgotrajnim pritiskom mednarodnih sankcij, na koncu dosegel tisto, kar si je vedno želel: vstop v regijo, ki mu prinaša politični vpliv in odločujočo premoč.

Obisk saudskega kralja Salmana v Moskvi¹¹ politične realnosti ni spremenil, ker Moskva, ki Teheran potrebuje tudi zaradi svojih interesov, ni pokazala pripravljenosti prisluhniti saudskim pogledom ter interesom in z njegovo državo zamenjati Iran v ruskem regionalnem sodelovanju. Je pa saudski kralj vseeno dobil zagotovilo, da bo Assadu nasprotna skupina, ki jo je SA podpirala, lahko sodelovala na pogovorih o usodi Sirije. Glede ostalih regionalnih vprašanj, pa je Moskva ponudila zelo megleno zagotovilo, da se Rusija ne bo vmešala, dokler SA poteze ne bodo ogrožale ruskih interesov. Tudi ta, z vidika saudskih interesov ne dovolj spodbuden obisk vpliva na doktrino MBS, saj princ ocenjuje, da regija še nikoli v vsej njeni zgodovini ni bila tako prepuščena sama sebi. Zato je treba njegovo doktrino opazovati tudi skozi prizmo realnega geopolitičnega regionalnega dogajanja in jo presojati s kritične distance, upošteva močno poudarjene saudske pretenzije v srednjevzhodni regiji¹².

Neizpodbitno dejstvo je, da saudski režim ne sprejema nove iranske vloge v regiji in se zato v svojih poskusih na vse načine trudi, da iranski regionalni vpliv nevtralizira. Pri tem uporablja vse razpoložljive tradicionalne in ne tradicionalne vzvode, ki jih ima na voljo. Med tradicionalne spada tudi iskanje podpore za njihovo sedanjo srednjevzhodno politiko na minulem izrednem zasedanju pri državah članicah Arabske lige (AL). Vsekakor pa lahko to ocenimo bolj za potezo "promocijske narave", saj lahko AL ponudi zgolj virtualno, nikakor pa ne realno pomoč, s katero bi se lahko regionalno razmerje moči kakor koli spremenilo. Ruski

---

¹¹ Srečanje predsednikov Rusije, Turčije in Irana v ruskem Sočiju 22.11.2017 je minilo brez SA. Predsedniki so napovedali "kongres" o Siriji, kjer bodo predstavniki vseh sirskih skupin začeli pogovore o urejanju razmer ter o pripravi nove Ustave. Kongres bo potekal v Rusiji. Simbolika njegovega sporočila je, da so se srečale 3 regionalne sile, ki bodo odločale o usodi Sirije in regije v post ISIS obdobju, medtem ko postaja vloga ZDA v tem procesu čedalje bolj marginalna (op. avtorja).

¹² Ne smemo pozabiti, da je režim v Riadu finančno pomagal teroristični skupini Al-Qaida in podpiral z denarjem in v orožju tudi Assadove nasprotnike Jabhat al-Nusra, ki so tudi v ameriških obveščevalnih dokumentih obravnavani kot del Al-Qaide (op. avtorja).

december 8, 2017

vpliv je zaradi njenega obvladovanja regije v nekaterih sunitskih arabskih državah premočan in države ostajajo zelo previdne pri dajanju nedvoumnih podpor SA. Zato sta srednjevzhodno geopolitično prizorišče in njegovo notranje ravnotežje tudi po tej potezi SA ostala še naprej nespremenjena.

Kot pri vsaki doktrini, se tudi v MBS doktrini drobljenja zunanje-političnega vložka SA v regionalni politični geometriji, edini pravi vzvod za uresničevanje saudskih strateških interesov ponovnega pridobivanja moči in vpliva, skriva v njenem ozadju. Menda je vsakomur razumljivo, da so to ZDA, ki so v preteklosti že obvladovale regijo. Da pa bi lahko slednje hitreje prepričal v vrnitev v regijo ter prevzem nekdanjega vpliva in moči v njej, MBS pričakuje, da bi mu lahko pri tem najbolj pomagalo morebitno sodelovanje z Izraelom. Tu se MBS ne moti in pravilno ocenjuje, da obe državi Washington potrebujeta za utrjevanju svojih lastnih strateških regionalnih interesov. Da se bi kaj takega sploh lahko zgodilo, pa je potreben resen regionalni zaplet, ki bi ogrožal varnostne razmere v že tako politično občutljivi regiji. In tu kot najbolj primeren možni povod v saudski srednjevzhodni politični gambit vstopi Libanon, saj se na njegovem političnem prizorišču srečujejo direktni interesi Saudske Arabije, Izraela in Irana, ki jih poseblja v tudi ZDA osovraženi Hezbollah.

Nevarne pasti zunanje-politične doktrine princa MBS.

Ta politični gambit pa je zelo zaskrbljujoč, saj se v njem čedalje bolj kaže še nekaj zelo nevarnega. In kaj je to? Kaže se, da je novi saudski zunanje-politični strateg princ MBS za svoj in družinski interes pripravljen na vse scenarije, saj si ne želi samo notranjega vojaškega spopada v Libanonu, v katerega bi se morale, hočeš nočeš, vplesti tudi ZDA, ampak si želi na ta način ZDA ujeti v past permanentnega soočanja z Iranom, kar bi ZDA ponovno vrnilo v srednjevzhodno regijo. Ameriška permanentna prisotnost pa bi SA¹³ omogočila ponovno postati dominantni center moči na Srednjem vzhodu. Bistvo ozadja njegove doktrine je v tem, da ZDA, ki so se po iraški vojni začele umikati iz regije in se začele usmerjati drugam, predvsem proti Aziji, za vsako ceno potegne nazaj v regijo. Od tod izhaja tudi nenadno in

---

¹³ Enako velja za Izrael in od tod njegova zainteresiranost za morebitno sodelovanje s SA v tem "projektu" (op. avtorja).

december 8, 2017

politično povsem nenaravno iskanje zavezništva z Izraelom¹⁴, ki v vzpenjajočem se regionalnem vplivu Iranu prav tako vidi svojega največjega sovražnika. Libanonski Hezbollah, ki je tesno povezan z Iranom, v tej skupni enačbi predstavlja tisti povezovalni element, ki se ga lahko, ob hudi zaostritvi razmer v Libanonu, izrabi tudi kot najbolj verodostojno pretvezo za spodbujanje ameriške intervencije pri morebitnem preprečevanju medsebojnih vojaških spopadov v tej državi.

Zato je v tem geopolitičnem gambitu srednjevzhodne regije Libanon nenadoma postal v očeh obeh morebitnih novih strateških partnerjev, Izraela in SA, tako pomemben, saj ga obe državi vidita kot najboljši stimulatívni vzvod za vračanje ZDA v regijo in obnavljanje njunih nekdanjih pozicij regionalnih centrov vpliva in moči. Pri dodatnem demoniziranju Irana sta morebitni novi strateški partnerici že zdaj neverjetno usklajeni, saj sta, ob strašenju s Hezbollahom, v svoj diplomatski repertoar vključili tudi glasno nasprotovanje doseženemu jedrskemu sporazumu z Iranom¹⁵, pri čemer postaja čedalje glasnejša tudi SA¹⁶, ker sta spoznali, da je na to vprašanje¹⁷ nova ameriška administracija še posebej dojemljiva. Vsekakor je ameriška vojaška prisotnost za uresničitev njunih strateških načrtov in interesov nujno potrebna tudi zato, kajti nobena od "obeh morebitnih novih strateških partneric" s svojimi vojniki ne bi posegla v morebitni notranji vojaški spopad v Libanonu; vanj bi se namreč, zaradi pro iranskega Hezbollaha, morale vmešati le ZDA.

Tega saudsko izraelskega nevarnega igranja z ognjem in velikanske nevarnosti, ki jih slednje prinaša, se zavedajo tudi v mednarodni skupnosti. To se lepo vidi iz izjave, ki jo je pred dnevi libanonskemu kolegu Gebranu Bassilu dal nemški MZZ Sigmar Gabriel, ko je dejal, "da EU ne more tolerirati avanturizma nekaterih tretjih držav, ki se vmešavajo v dogajanje v

---

¹⁴ V nekakšnem strateškem partnerstvu naj bi se nenadoma lahko znašla Izrael in wahabitska saudska kraljeva družina. Tako možnost v redkem intervjuju za Elaph, spletne novice, ki jih vodi nek saudski podjetnik, omenja izraelski vodja vojaškega štaba general poročnik Gadi Eisenkot, ko pravi, »da je Izrael pripravljen sodelovati s SA pri preprečevanju iranskih regionalnih načrtov" (op. avtorja).

¹⁵ Slednji nima prav nobene stične točke z bojem proti terorizmu (op. avtorja).

¹⁶ Dejstva pa govorijo drugače, saj Riadu ni mar za doseženi sporazum, ker z njim ni ničesar izgubil, Riad najbolj moti to, da so ZDA z njihovim največjim sovražnikom sploh sklenile dogovor (op. avtorja).

¹⁷ Opazni so napor nove administracije, da vse, kar so sprejeli prejšnji predsedniki, posebej pa še predsednik Obama, razvrednotijo (op. avtorja).

december 8, 2017

Libanonu". Zaradi te izjave je Saudska Arabija uradno protestirala in tudi poklicala svojega veleposlanika v Riad na konzultacije. Tudi ameriški odgovor je bil hladna prha za obe državi. Državni sekretar Rex Tillerson je zelo jasno izjavil, "da ZDA podpirajo legitimno vlado v Libanonu in ne želijo, da se njegovo ozemlje uporablja v kakršni koli obliki za obračunavanje s tretjo državo"¹⁸.

Tako vidimo, da se je tudi mednarodno politično zelo nevarna "operacija Hariri", pri kateri je MBS računal, da bi se potem, ko bi Libanon zapadel v politično krizo in notranjo nestabilnost, kar bi se posledično moralo končati z ameriškim vojaškim posegom in vojaškim porazom iranskega zaveznika Hezbollaha, obrnila proti njegovim načrtom. Zunanjepolitično povsem neizkušeni saudski prestolonaslednik je pri njenem načrtovanju namreč spregledal najbolj pomembno komponento libanonskega regionalnega pomena, ki pravi, "da je vse, kar se dogaja v Libanonu v zvezi z njegovo varnostjo, mednarodni in ne lokalni problem".

Zato "operacija Hariri" ni mogla uspeti, kar pa za MBS predstavlja še dodatno nevšečnost. Prav njen razplet je pred mladega princa MBS postavil globalno politično ogledalo in podoba, ki jo je lahko videl mu vsekakor ni pogodu. V njem je zagledal nepomembnega zunanjepolitičnega regionalnega avanturista, ki mu primanjkuje izkušenj ter vzvodov, da bi samostojno, brez podpore globalne sile, premikal zunanjepolitične mejnike srednjezhodnega prostora. Zato lahko v teh trenutkih na vprašanje: kaj se dogaja v SA? odgovorimo, da se v prvi vrsti odvija notranji boj za utrjevanje pozicij princa MBS, ki mu lahko, če bo imel na voljo dovolj časa, prinese tudi zeleni kraljevski prestol. Ob tem pa se regionalni vpliv SA še ne bo kmalu spremenil, ker saudski režim nima dovolj trdnih zagotovil nekdanjega političnega sponzorja, da bo brez razmisleka podpiral vsako njihovo regionalno politično ambicijo.

Vseeno pa je potrebno tudi v prihodnje zelo pazljivo spremljati dogajanje v SA in morebitne prihodnje poskuse princa MBS za uveljavljanje nekdanjega vpliva SA v regiji, obravnavati s potrebno resnostjo. Njegovo sedanje ravnanje razkriva nagnjenost k političnemu hazardiranju tudi na zunanjepolitični sceni, kar je, tako za regionalno, kot tudi mednarodno politično

---

¹⁸ Čeprav je izjava morda videti drugačna, vendar pa vsebinsko ostaja v okvirih izjave nekdanjega ameriškega obrambnega sekretarja Roberta Gatesa, ki je leta 2010 o saudskih politikih in njihovih bojevitih izjavah, dejal, "da se je Saudska Arabija vedno pripravljena boriti do zadnjega ameriškega vojaka" (op, avtorja).

december 8, 2017

okolje, lahko zelo moteče. Mladi prestolonaslednik je namreč zelo ambiciozen in nepredvidljiv človek, ki težko prenaša osebne poraze in ker uživa popolno podporo svojega očeta, kralja Salmana, se lahko spet poda na kakšno novo, nepremišljeno regionalno avanturo, v katero bi lahko, namesto Libanona, v njegov zunanjepolitični gambit vstopila tudi katera druga država v soseščini. Prav njegova obsedenost z dokazovanjem pravilnosti svojih odločitev, s katero bi hotel potrjevati uspešnost svoje zunanjepolitične doktrine, za katero meni, da je edina prava pot za vrnitev SA na mesto in vpliv, ki ga je nekoč imela v regiji, pa je tisto, na kar mora biti mednarodna skupnost vedno pozorna.

